

"Hem o zât, hem sizler biliniz ki: Ben, Risale-i Nur'un hizmetkârıyım ve o dükkânın bir dellâlıyım. ... Benim şahsımdaki kusurat, ona sirayet etmez." Bu ifade kime ait, söyleyen kişi kusuru olduğu halde bunu ifade ediyor olabilir?

Üstad Hazretleri burada kendi nefis ve hevasını zem makamında konuşuyor ve bunun gereklerini izah ediyor. Hazreti Yusuf (as) gibi masum bir peygamber bile, nefsi için "**emmare**" diyor ise, Üstad Hazretlerinin böyle bir tavsifte bulunması ubudiyet noktasından gayet makul ve normal bir tavsiftir.

İnsanın kusurunu ve acizliğini Allah'a karşı ilan ederken böyle laflar etmesi gayet latif ve güzeldir. "**İlahi, ben zelil sen ise izzet sahibisin.**" demek gibi bir şeydir. Bu da ubudiyetin latif bir serzenişi kabilindedir. Bütün büyük şahsiyetlerin benzer sözleri ve yakarışları bulunmaktadır.

Büyükler küçük bir hatayı dahi büyük bir günah olarak gördüklerinden, nefsine zulmetmiş addediyorlar. "**Ebrarın hasenatı mukarribinin seyyiatı gibidir.**" yani, avam olan salih insanların yaptığı iyilik ve ibadetler, büyük zatların yanında gaflet ve günah gibidirler.

Bizce mübah ve normal olan hal ve durumlar, büyük zatlar için gaflet ve huzuru taciz eden haller olarak değerlendirilmiştir.

Bir de Üstad Hazretleri burada bize nefis ile mücadele etmenin usulünü ders veriyor, bize rehberlik yapıyor; meseleye bu açıdan da bakabiliriz.

Asrın müceddidi hakkında böyle suizanda bulunmak, imalı imalı laflar söylemek hiçte hoş bir davranış değildir. **Onun hayatını incelediğimizde takvada da bu asrın en ilerisinde olduğunu görürüz.**